

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת תְּעוּזָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ג - חלק ז'

קונטרס 367

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר תְּהִלֹּת הַזֹּהָר

- א. מעלת הלימוד בספר הזוהר הקדוש תיקונים והאדרות.
- ב. כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח וּבְדָם מִיִּלָּה, כֵּן גְּאוּלָּה הַעֲתִידָה לֹא תִהְיֶה הַגְּאוּלָּה עַד שִׁיזְכוּ לְתוֹסֵפוֹת הַקְּדוּשָׁה הַזֹּהוּ.
- ג. ללמוד זוהר והאידרא במירוץ, כדי שיהי לנו מגן עתה לאחוז בלבב שלם לאבינו שבשמים.
- ד. במירוץ לומדים זוהר הקדוש ברציפות.
- ה. על קבר רשב"י ע"ה לומדים הזוהר באימה וּבִירָאָה וּבְדַבְּקוֹת גְּדוּלָּה.
- ו. כשנאחזנו עוסקים בדברי האידרא, הרשב"י בא מגן עדין מעוטר כמלך ויושב בנינינו.
- ז. ראוי לקבוע שיעורו בלימוד הזוהר והתיקונים באופן שישלימם כל שנה.
- ח. תקון לגאולה האמתית מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא.
- ט. אורך הגלות מחמת העדר לימוד הסוד.
- י. הלימוד מובטח לו שהוא בן עולם הבא.

יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי"
בַּעִיָּה" קִבֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב" א
חֻדָּשׁ אֶלּוּל שְׁנַת תש"ע לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי ננסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן עולם הבא

בלימוד הזוהר נביא את המשיח

נדפס באותיות גדולות מאירות עינים למוען ירוץ הקורא בו,
ועתה קבלו מואתנו שולחן ועליו לחם וכל מיני מגדים והתענגו בו,
ויהיו חיים לנפשך וכן לגרורותיך, תלך לבטח דרךך ורגלך לא תגוף

*

כל הזכויות שמורות

ואין למכור או לסחור או לקבל רווח עבור הטקסט או חלקו

מותר ומצוה ללמוד ולזכות את הרבים **בחנים בלבד**

ניתן ל"מפעל הזוהר העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל **הרב בניהו שמואלי** שליט"א

ראש ישיבת "נהר שלום" (רח' שילה 6 ירושלים)

לעילוי נשמת מורינו ורבינו הצדיק הקדוש

רבי **מרדכי בן מרים שרעב"י** זיע"א

שֶׁל אוֹת ם בְּרַבּוּעַ. אֲבָל כַּאֲנִי לֹא
נִרְשָׁמָת, וְכֵן אוֹת ה', וְהִמְרַכְּבָה
שֶׁלָּה חֲמִשָּׁה עֲמוּדִים שְׂאֲמַרְנוּ.
וְכֹאֲשֶׁר מִכָּה אור הַגֵּר בְּאוֹת י',
מְאִירָה, וְיִמְהַרְבָּהּ הִיא נַעֲשֶׂה
אוֹתָם תִּשְׁעָה עֲמוּדִים שְׂאֲמַרְנוּ.
וּמִתּוֹךְ הָאֹר שְׂמֵאִיר אוֹת י',
נִתְפָּשְׁטוּ הַשֶּׁלֶשׁ נְקוּדוֹת שֶׁל י'.
שְׁתֵּים לְמַעְלָה, שֶׁהֵן הָרֵאשׁ, וְאֶחָד
לְמַטָּה, שֶׁהוּא קוֹץ הַי', כְּמוֹ זֶה
שְׂאֲמַרְנוּ. כַּאֲשֶׁר הִתְפָּשְׁטוּ שְׁתֵּים,
נַעֲשֶׂה שֶׁלֶשׁ. אַחַת נַעֲשֶׂתָה שְׁתֵּים.
וְנִתְפָּשְׁטוּ וְנַעֲשָׂה הֵיכַל אֶחָד.
זֶה הֵיכַל, לְאַחַר שֶׁנַּעֲשָׂה הֵיכַל
לְנִקְבָה אַחַת רֵאשׁוֹנָה, נַעֲשָׂה גְנוּז
וּמִסְתָּר סוּד שֶׁל אוֹת ז', וְעוֹמֶדֶת
עַל חֲמֵשׁ אַחֲרוֹת.

אַרְבַּע גְּנוּזוֹת הֵן בְּנִקְבָה אַחַת
שְׁעוֹמֶדֶת בְּתוֹךְ בְּאֻמְצָע, וְהֵן
חֲמֵשׁ, וְהִיא אוֹת ה'. כְּמוֹ שְׂאוֹת
ה' שֶׁלְמִטָּה עוֹמֶדֶת עַל אַרְבַּע,
וְהִיא נְקוּדָה עַל אַרְבַּע וְעוֹמֶדֶת
בְּתוֹךְ הָאֻמְצָע, כְּמוֹ כֵן הוּא
כַּאֲנִי. וְיִמָּה שְׁעוֹמֶדֶת עַל חֲמִשָּׁה
עֲמוּדִים, כִּי הוּא וְדָאִי, לְפִי שֶׁזֶה
הַנְּקִבָה הַעֲלִיּוֹנָה הִיא עַל שְׁתֵּי
בְחִינּוֹת - אַחַת בְּעֻמְדָה, וְאַחַת
בְּהֶעֱלֵם.

וּבִסְפָר הַסּוּדוֹת שֶׁל חֲנוּךְ, אוֹת ה'
וְדָאִי עוֹמֶדֶת עַל חֲמִשָּׁה עֲמוּדִים
שְׂיוֹצָאִים מִתּוֹךְ הַגֵּר, וְאֵז מוֹצִיא
חֲמִשָּׁה עֲמוּדִים אַחֲרֵים, וְנִמְצָאֵת
אוֹת ה' הַזֶּה בְּסוּד הַעֲשָׂרָה. וְכֹאֲשֶׁר
נִפְרָדָת, עוֹמֶדֶת אוֹת ה' הַזֶּה עַל
עֲמוּדִים, וְאֵלוֹ הֵן י"ג מִדּוֹת
הַרְחֵמִים בְּדַרְבָּנָה אַחַת שְׁנוֹסֶפֶת
עֲלֵיהֶן.

וְאֵלוֹ הֵם י"ב שְׁנִמְצָאִים בְּשֵׁשׁ.
לְפַעֲמִים הֵם אַרְבָּעִים וּשְׁתֵּים,
לְפַעֲמִים שְׁבַעִים וּשְׁתֵּים הֵן, אֲבָל
יִרְדּוֹת לְמִטָּה. וְכֵן נִפְרָדִים
שְׁבִילִים לְכָל צֶדֶד, וְהֵם שְׁלֹשִׁים
וּשְׁנַיִם, נִשְׁאָר אַרְבָּעִים. וּשְׁתֵּי
אֵלוֹ אַרְבָּעִים וּשְׁתֵּים אוֹתִיּוֹת

דְּקֹאֲמָרְן דְּאֵת ם בְּרַבּוּעָא. אֲבָל הַכָּא לֹא
אֲתֵרְשִׁים בַּר אֵת ה', וְרִתִּיכָא דִילָהּ חֲמִשָּׁה
סְמִכִין דְּקֹאֲמָרְן.

דְּכַד בְּטַשׁ נְהִירוֹ דְּבוֹצִינָא בְּאֵת י', אֲתַנְהִיר,
וְיִמְהֵהוּא בְּטִישׁוּתָא, אֲתַעְבִּידוּ אֵינוֹן
תִּשְׁעָה סְמִכִין דְּקֹאֲמָרְן. וּמַגּוֹ נְהִירוֹ דְּאֲתַנְהִיר אֵת
י', אֲתַפְּשְׁטוּ תֵּלֶת נְקוּדִין דִּי'. תְּרִין לְעִילָא,
דְּאֵינוֹן רִישָׁא. וְחַד לְתַתָּא, דְּאִיהוּ קוֹצָא דִּי',
כְּגוּוֹנָא דָא דְּקֹאֲמָרְן. כַּד אֲתַפְּשְׁטוּ, תְּרִין,
אֲתַעְבִּידוּ תֵּלֶת. חַד אֲתַעְבִּיד תְּרִין. וְאֲתַפְּשְׁטוּ,
וְאֲתַעְבִּיד חַד הֵיכְלָא. דָּא הֵיכְלָא, לְבַתָּר
דְּאֲתַעְבִּיד הֵיכְלָא לְחַד נְקוּדָה קְדָמָא, (ד' ק"ט
ע"ב) אֲתַעְבִּיד בְּגִיזוֹ טְמִיר רְזָא דְּאֵת דָּא,
וְקִיִּמָּא עַל חֲמֵשׁ אַחֲרֵינִין.

אַרְבַּעָה גְּנוּזִין אֵינוֹן, בְּחַד נְקוּדָה דְּקִיִּמָּא לְגוּ
בְּאֻמְצָעִיתָא, אֵינוֹן חֲמֵשׁ. וְאִיהִי ה'.
כְּמָה דִּה"א דְּלְתַתָּא, קִיִּמָּא עַל אַרְבַּע, וְאִיהִי
נְקוּדָה עַל אַרְבַּע, דְּקִיִּמָּא בְּגוֹ אֻמְצָעִיתָא. אוֹף
הַכָּא נְמִי הִיא. וְיִמָּה דְּקִיִּמָּא עַל חֲמִשָּׁה סְמִכִין,
הַכִּי הוּא וְדָאִי, בְּגִין דִּהִיא נְקוּדָה עֲלָאָה, אִיהִי
עַל תְּרִין גְּוּוֹנִין, חַד בְּלַחֲדוּי, וְחַד בְּטְמִירוֹ.
וּבִסְפָרָא דְּרִזִין דְּחֲנוּךְ, ה' וְדָאִי קִיִּמָּא עַל
חֲמֵשׁ סְמִכִין דְּנִפְקִין מַגּוֹ בּוֹצִינָא.

וּכְדִין אִפִּיק חֲמֵשׁ קִיִּמִין אַחֲרֵינִין, וְאֲשַׁתְּכַחַת
הִיא ה' בְּרְזָא דְעֲשָׂרָה. וְכַד אֲתַפְּרִשָׁת, קִיִּמָּא
ה' דָּא, עַל סְמִכִין, וְאֵינוֹן הוּוּ תְּלִיסַר מְכִילָן
דְּרַחֲמִי, בְּחַד דְּרַגָּא דְּאֲתוּסָף עֲלֵיהוּ.

וְאֵלֵין אֵינוֹן תְּרִיסַר דְּקִיִּמִין בְּשִׁית. זְמַנִּין אֵינוֹן
אַרְבַּעִין וְתִרִין. זְמַנִּין שְׁבַעִין וְתִרִין הוּוּ,
אֲבָל נַחֲתִין לְתַתָּא. וְהַכָּא אֲתַפְּרִשׁוּ שְׁבִילִין
לְכָל סְטַר, דְּאֵינוֹן תְּלָתִין וְתִרִין, אֲשַׁתָּאֵר
אַרְבַּעִין. וְתִרִין אוּדְנִין יְמִינָא וּשְׂמָאלָא, הָא
אֲזַנִּים יְמִין וּשְׂמָאל - הָרִי אַרְבָּעִים וּשְׁתֵּים.

עליונות, שהן אותיות גדולות של התורה.

דפי שיש אותיות גדולות, ויש אותיות קטנות. אותיות גדולות הן למעלה, אותיות קטנות למטה, והכל למטה פדגמט למעלה. לפי שיש שמות קדושים עליונים שקיימים ברצון הרוח והלב ובלי דבור כלל.

ויש שמות קדושים תחתונים שעומדים בדבור ובהמשכת המחשבה והרצון עליהם. ויש שמות אחרים למטה, שהם מהצד ההוא האחר, שהוא מהצד השמא, ואלה לא קיימים אלא ברצון של מעשה למטה, להעלות רצון של המעשה ההוא שלמטה אליו. לפי שהצד ההוא האחר אינו, אלא במעשים של זה העולם להשמא בהם, כמו בלעם ואותם בני קדם, וכל אותם שמתעסקים באותו הצד האחר. וא"ל לא עומדים באותיות רשומות מן שמים ועשרים של התורה, חוץ משמים, והן אות ח' ואות ק', וסומכים להם בסמיכות אותיות של שקר. אבל אלו הן נודעות אצלן יותר. ועל זה בתהלה לדוד, בכלם פתוב אות ו' בכל אות ואות, חוץ מאלו השמים שלא כתובה אות ו', שהרי אות ו' היא שמו של הקדוש ברוך הוא.

ובשבי"ז זה אלו הארבעים ושתים אותיות שהעולם הזה נברא בהן, נמצא שאות ה' העליונה הזאת להעלות לתשעים ושתים. תשעים הם חוץ משתי אוננים ימין ושמאל. וסוד זה (וסיקנף) - (בראשית יז) ואם שרה הבת תשעים שנה תלד. אבל הוא בחשבון תשעים ושתים. וכאשר נוספת דרגה של סוד הברית, שהוא רקיע שמיני, ועומד לשמונה ימים, הרי מאה. ואלה

ארבעין ותריין, אלין ארבעין ותריין אתון עלאין, דאינון אתון רברבן דאורייתא.

בגין דאית אתון רברבן, ואית אתון זעירין. אתון רברבין אינון לעילא, אתון זעירין לתתא. וכלא לתתא כגוונא דלעילא. בגין דאית שמהן קדישין עלאין, דקיימין ברעו דרוחא ולבא בלא מלולא כלל.

ואית שמהן קדישין תתאין, דקיימין במלה, ובמשיכו דמחשבה ורעו עלייהו. ואית שמהן אחרנין לתתא, דאינון מההוא סטרא אחרא, דאיהו מסטרא דמסאבא, ואלין לא קיימין, אלא ברעו דעובדא לתתא, לסלקא רעו דההוא עובדא דלתתא לגביה. בגין דאיהו סטרא אחרא לאו איהו, אלא בעובדין דהאי עלמא, לאסתאבא בהון. כגוונא דבלעם, ואינון בני קדם, וכל אינון דמתעסקי בההוא סטרא אחרא.

וא"ל, לא קיימי באתון רשימין מן תריין ועשרין דאורייתא, בר תריין, ואלין ח' וק', וסמכין לון בסמיכו אתון דשקר. אבל אלין אינון אשתמודעאן לגבייהו יתיר. ועל דא בתהלה לדוד, בכלהו כתיב ו' בכל את ואת, בר מאלין תריין, דלא כתיב ו', דהא ו' שמא דקודשא בריך הוא איהו.

ובגין כך אינון ארבעין ותריין אתון, דעלמא דא אתברי בהו, אשתכח האי ה' עלאה, לסלקא לתשעין ותריין, תשעין הוו, בר תריין אודנין ימינא ושמאלא. ורזא דא (ס"א וסיקנף) (בראשית י"ז) ואם שרה הבת תשעים שנה תלד. אבל איהו בחשבנא תשעין ותריין, וכד אתוסף דרגא דרזא דברית, דאיהו רקיעא תמינא, וקיימא לתמינא יומין, הא מאה. ואלין ודאי מאה ברכאן בכל יומא דאצטריכא כנסת

וְדָאֵי מְאָה בְּרָכוֹת בְּכֹל יוֹם שְׁצִירִיכָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְהִתְקַשֵּׁט בָּהֶן. וְהַכֹּל בְּסוּד אוֹת ה'.

אוֹת ה' זוֹ הִיא צִיּוּר שְׁלֵה בְּשִׁתֵּי אוֹתֵיּוֹת נ', סוּד שֶׁל מְאָה, וְהֵם חֲמִשָּׁה עֲמוּדִים וּמְרַכְבוֹת הַיּוֹצֵאִים מִתּוֹךְ הַנֶּזֶר, וְהֵם חֲמִשָּׁה אַחֲרִים שְׂיּוֹצֵאִים מִמֶּנֶה. וְעַל זֶה צִיּוּרָה כְּמוֹ זֶה: [ן-]. שְׁתֵּי נוֹגִינִן, וְנִקְדָּה שְׁעוֹמֶדֶת בְּאִמְצַע. וְעַל זֶה אוֹת ו' עוֹמֶדֶת בִּינְיָהֶן תְּמִיד, כְּמוֹ זֶה נוֹן, לְפִי שְׁכָאן הוּא מְקוּמָה לְהִתְקַשֵּׁט, וְאָף עַל גַּב שְׁסוּדוֹת אַחֲרִים הֵם בְּסוּד אוֹת ה', אֲבָל זֶה הוּא בְּסוּדוֹת סִפְרוֹ שֶׁל חֲנוּךְ, וְכָךְ הוּא בְּאֵמֶת.

וְכֹאשֶׁר נִתְקַנְתָּ בְּאֵלוֹ הַחֲמִשִּׁים לְבָדֶם, הִיא נִקְדָּה אַחַת שְׁעוֹמֶדֶת בְּסוּד הָאוֹת נ', כְּמוֹ זֶה נ' - נו"ן. וְנִקְדָּה אַחַת בְּאִמְצַע שֶׁהִיא שׁוֹלְטַת עֲלֵיהֶם, וְהַכֹּל בְּסוּד אֶחָד. אֲשֶׁרֵי הֵם שְׂיּוֹדְעִים דְּרָכֵי הַתּוֹרָה לְלַכֵּת בְּדַרְכֵים אֲמִתִּיּוֹת. אֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא.

סוּד שְׁלִישִׁי - אוֹת ו'. אוֹת זוֹ צִיּוּר שֶׁל סוּד אֲדָם, כְּמוֹ שְׁבֹאֲרָנוּ. וְהָרִי בְּאֲרָנוּ שְׁאוֹת זוֹ עוֹמֶדֶת עַל י"ב מְרַכְבוֹת, וְכֹאשֶׁר נִפְרְדוֹת, הֵן אַרְבַּע וְעֶשְׂרִים מְרַכְבוֹת שְׁכֹלּוֹלוֹת בְּאוֹת הַזֶּה, הַתְּפִשְׁטוֹת דְּמוּת שֶׁל אֲדָם, כְּנִגַּד זְרוּעוֹת וִירְכִים וְגוּף, אֵיבָרִים שְׁלֵהֶם אַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִים הֵם שֶׁל זְרוּעוֹת וִירְכִים וְגוּף, הָרִי לְמַדְנוּ, אֲבָל בְּלֶם סְתוּמִים בְּגוּף, וְהַגּוּף עוֹמֵד בְּכֹל הָאֲרַבְעָה וְעֶשְׂרִים, וְכֹל הַמְרַכְבוֹת פְּלוּלוֹת בְּגוּף זֶה, וּמִשׁוּם שְׁכֹלּוֹלוֹת פְּלִן בּוֹ, עוֹמֶדֶת ו' בְּהַתְּפִשְׁטוֹת אַחַת. גּוּף אֶחָד פְּלוּל בְּאֲרַבַּע וְעֶשְׂרִים מְרַכְבוֹת, וְאֵלֶּה הֵן: הָרֵאשׁ בְּשֵׁשׁ, הַגּוּף בְּשִׁמּוֹנֵה עֶשְׂרֵה. וְאָף עַל גַּב שְׁכֹלּוֹת הַמְרַכְבוֹת הֵן (י"ב) (י"ג) שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה לְכֹל צַד - בְּכֹל עוֹמֵד הַגּוּף.

יִשְׂרָאֵל לְאַתְעֻטָּרָא בְּהוּ. וְכֹלָא בְּרִזָּא דְה'. הָאֵי ה', אֵי הִי דְיוֹקְנָא דִּילָהּ בְּתֵרִין נוֹגִינִן, רִזָּא דְמְאָה, וְאֵינּוֹן חֲמִשׁ סְמִכִין רְתִיכִין, דְּנִפְקֵי מִגּוֹ בּוֹצִינָא, וְאֵינּוֹן חֲמִשׁ אַחֲרִינִן דְּנִפְקִין מִינֵהּ. וְעַל דָּא דְיוֹקְנָהּא בְּגוּוֹנָא דָּא [ן-], תְּרִין נוֹגִינִן, וְנִקְוֶדָה דְקִימָא בְּאִמְצַעִיתָא. וְעַל דָּא ו' קִימָא בִּינְיָהוּ תְדִיר, בְּגוּוֹנָא דָּא נוֹן, בְּגִין דְּהִכָּא אֵיהוּ אַתְרִיהּ לְאַתְעֻטָּרָא, וְאָף עַל גַּב דְּרִזִּין אַחֲרִינִן אֵינּוֹן בְּרִזָּא דְה', אֲבָל דָּא אֵיהוּ בְּרִזִּין דְּסִפְרָא דְחֲנוּךְ, וְהִכִּי הוּא וְדָאֵי.

וְכֹד אַתְתְּקַנָּא בְּאֵינּוֹן חֲמִשִּׁין בְּלַחֲוִדֵיהוּ, אֵיהוּ נִקְוֶדָה חֲדָא דְקִימָא בְּרִזָּא דְנ', בְּגוּוֹנָא דָּא (ה) נ', נו"ן. וְחֲדָ נִקְוֶדָה בְּאִמְצַעִיתָא דְאֵי הִי שְׁלֵטָא עֲלֵיהוּ, וְכֹלָא רִזָּא חֲדָא. וְזָכָאִין אֵינּוֹן דִּינְדְעֵי אֲרַחֲוֵי דְאוֹרִייתָא, לְמַהֲךְ בְּאַרְחֵי קְשׁוּט. וְזָכָאִין אֵינּוֹן בְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וְזָכָאִין אֵינּוֹן בְּעֲלֵמָא דְאַתֵּי.

רִזָּא תְּלִיתָאָה אֶת ו', הָאֵי אֶת דְיוֹקְנָא דְרִזָּא דְאָדָם, כְּמָה דְאַתְמַר. וְהָא אוֹקִימָנָא, דְהֵאֵי אֶת, קִימָא עַל תְּרִיסַר רְתִיכִין. וְכֹד מִתְפַּרְשָׁאן, אֵינּוֹן אַרְבַּע וְעֶשְׂרִין רְתִיכִין, דְּכִלְיָלִין בְּהֵאֵי אֶת פְּשִׁיטוֹ דְיוֹקְנָא דְבַר נֶשׁ, לְקַבֵּל דְרוּעִין וִירְכִין וְגוּפָא (דף קפ"א ע"א) שְׂיִיפִין דְּלֵהוּן אַרְבַּע וְעֶשְׂרִין אֵינּוֹן דְּדְרוּעִין, וִירְכִין, וְגוּפָא, הָא אַתְמַר, אֲבָל פְּלֵהוּ סְתִימִין בְּגוּפָא, וְגוּפָא קִימָא כְּכֵלְהוּ אַרְבַּע וְעֶשְׂרִין, וְכֵלְהוּ רְתִיכִין פְּלִילִין בֵּיהּ בְּגוּפָא, וּבְגִין דְּכִלְיָלִין פְּלֵהוּ בֵּיהּ, קִימָא, ו' פְּשִׁיטוֹ חֲדָ.

גוּפָא חֲדָ פְּלִיל בְּאַרְבַּע וְעֶשְׂרִין רְתִיכִין, וְאֵלִין אֵינּוֹן: רִישָׁא בְּשִׁית. גוּפָא בְּתַמְנַסַר, וְאָף עַל גַּב דְּכֹל רְתִיכִין אֵינּוֹן (ג"א י"ג) (ג"א י"ד) תְּרִיסַר לְכֹל סֵטַר, בְּכֹלָא קִימָא גוּפָא. אֲבָל עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע אֵינּוֹן שִׁית דְּרִישָׁא, דְאֵינּוֹן שְׂיִיפִין

לְאֶעֱלֶאָה רִישָׁא. תַּמְנֵי סְרִי חוֹלִיין דְקִימָא רִישָׁא, וְסַמְכָא גּוּפָא עַלִייהוּ.

וּבְלָהוּ פְּשִׁיטוּ חַד, בְּרִישָׁא וּגּוּפָא, וְאִינוּן שִׁיתִין פְּלָהוּ פְּלִיל לֹון, דְּאִיהוּ רְזָא דְשִׁית. וְעַל דָּא שִׁיעוּרָא דָּאת ו', רִישָׁא שִׁיעוּרָא בְּשִׁית נְקוּדִין מְמַשׁ, גּוּפָא בְּתַמְנֵי סְרִי. כַּגּוּוּנָא דָּא כָּל אַלִין רְזִין מִתְפָּרְשִׁין, לְאַכְלֵלָא לֹון בְּגוּפָא, בְּגִין דְּדְרוּעִין וְיִרְכִין פְּלָהוּ בְּגִינוּ, וְעַל דָּא פְּלָא אֲתַפְּלִיל בְּרְזָא דָּאת ו' וּדְיוּקְנָא דִילָהּ.

וְכַד שְׁלִימוּ דָּאת דָּא אֲתַחֲזִי, פְּדִין כָּל סְטְרִין בִּישִׁין אֲסִתְתַּמוּ, וְאֲתַפְּרִשִׁין מְסִיהֲרָא, וְלֹא אֲתַחֲפִיזִין, בְּגִין דְּאִיהוּ מִבְּקַע כָּל מְשִׁקּוּפִין דְּרִקִיעִין, וְאֲנַהִיר לָהּ, וְלֹא יִכְלָא מְקַטְרָגָא לְאַבְאָשָׁא כָּלִל. וְכַד הָאִי אֲסִתְּלַק, פְּדִין סְלִיק וְאַסְטִי וּמִפְתִּי, וְיִכִּיל לְקַטְרָגָא עַל כָּל בְּנֵי עַלְמָא, בְּגִין דְּאִיהוּ מְלַף זְקַן וְכַסִּיל, וְהָא אֲוִקִימָא.

ו' אִיהוּ נְהוּרָא דְנַהִיר לְסִיחֲרָא, וְאָף עַל גַּב דְנַהִירִין סְגִיאִין אֲתַפְּלִילִין בֵּיהּ, נְהוּרָא דְנַהִיר לְסִיחֲרָא אִיהוּ חַד פְּשִׁיטוּ לְמַלְיָא לָהּ. וְאִיהוּ רְזָא דְאֶלְף, רְשִׁימָא בְּכָל אִינוּן רְזִין. וְכַד נַהִיר לְסִיחֲרָא בְּרְזָא דו' נַהִיר לָהּ.

וְכַסְפָּרָא דְאָדָם קְדַמָּאָה, בְּדִיוּקְנִין דְאַתְנוּן, ו' חַד נְקוּדָה לְעִילָא, וְחַמֶּשׁ נְקוּדִין דְלִתְתָא, וְכֵן שִׁיעוּרָא דִילָהּ כַּגּוּוּנָא דָּא, ו' וְכָל נְקוּדָה קִימָא בְּרְזָא דְעֶשֶׂר, בְּגִין דְלִית לָהּ נְקוּדָה דְלֹא אֲשֻׁלִים לְעֶשֶׂר, דְּכָל נְקוּדָה אִית בֵּיהּ תִשְׁע סְמִכִין רְתִיכִין, וְהָיָא נְקוּדָה אֲשֻׁלִים לְעֶשֶׂר. נְקוּדָה דִימִנָא תִשְׁע סְמִכִין רְתִיכִין לָהּ, וְאִיהִי עֶשְׂרָה. וְכֵן לְשִׁמְאֵלָא. וְכֵן לְכָל סְטְרִין. וְעַל דָּא, פְּלָהוּ נְקוּדִין אִינוּן כָּל חַד וְחַד פְּלָלָא דְעֶשֶׂר, אִיהִי וּרְתִיכוּי. וְכַלְהוּ

אַכְל עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע הֵן שֵׁשׁ שֵׁל הָרֵאשׁ, שְׁהֵם אֵיבָרִים לְהַעֲלוֹת לְרֵאשׁ. שְׁמוּנָה עֶשְׂרֵה חֲלִיּוֹת שְׁמַעְמִידוֹת אֵת הָרֵאשׁ, וְעַמִּידַת הַגּוּף עֲלֵיהֶן.

וְכַדְהֵם הֵם הַתְּפִשְׁטוֹת אַחַת בְּרֵאשׁ וּבַגּוּף, וְאֵלּוּ הַשְּׂשִׁים כְּלָם כּוֹלֵל אוֹתָם שֶׁהוּא סוּד שֵׁל שֵׁשׁ. וְעַל זֶה שְׁעוּר שֵׁל הָאוֹת ו' - הָרֵאשׁ שְׁעוּרָא בְּשֵׁשׁ נְקוּדוֹת מְמַשׁ, הַגּוּף בְּשְׁמוּנָה עֶשְׂרֵה. כְּעֵין זֶה כָּל אֵלּוּ הַסּוּדוֹת מִתְפָּרְשִׁים, לְכַלֵּל אוֹתָם בַּגּוּף, לְפִי שְׁהִזְרוּעוֹת וְהִזְרָכִים כְּלָם בְּהַעֲלָם, וְעַל זֶה כְּלָם נְכַלְלִים בְּסוּד הָאוֹת ו' וְצִיּוּר שְׁלָהּ.

וְכַאֲשֶׁר שְׁלֵמוֹת שֵׁל אוֹת זוּ נְרִאִית, אִז כָּל הַצְּדִידִים הָרְעִים נִסְתָּמִים, וְנִפְרָדִים מִהַלְבֵּנָה וְלֹא מְכַסִּים, לְפִי שֶׁהִיא בּוֹקֶצֶת כָּל חִלּוּנוֹת שֵׁל הָרִקִיעִים וּמֵאִירָה לָהּ, וְלֹא יִכּוֹל הַמְקַטְרָג לְהִרַע כָּלִל. וְכַאֲשֶׁר זֶה מִסְתַּלַּק, אִז עוֹלָה וּמִסְטִין וּמִפְתָּה, וְיִכּוֹל לְקַטְרָג עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, לְפִי שֶׁהוּא מְלַף זְקַן וְכַסִּיל, וְהָרִי בְּאֶרְנוּ.

אוֹת ו' הִיא אוֹר שְׁמֵאִיר לְלִבְנָה, וְאָף עַל גַּב שְׁאוּרוֹת רַבִּים נְכַלְלִים בּו', אוֹר שְׁמֵאִיר לְשִׁכְנֵיהּ הוּא אַחַד פְּשׁוּט לְמֵלֵאת אוֹתָהּ. וְהוּא סוּד הָאֶלְף, רְשׁוּם בְּכָל אֵלּוּ הַסּוּדוֹת. וְכַאֲשֶׁר מֵאִיר לְשִׁכְנֵיהּ, בְּסוּד אוֹת ו' מֵאִיר לָהּ.

וְכַסְפָּרוּ שֵׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, בְּצִיּוּר הָאוֹתִיוֹת אוֹת ו' נְקֻדָּה אַחַת לְמַעְלָה, וְחַמֶּשׁ נְקֻדוֹת שְׁלֵמָטָה, וְכֵן שְׁעוּר שְׁלָה כְּעֵין זֶה - ו', וְכָל נְקֻדָּה עוֹמְדַת בְּסוּד עֶשֶׂר, לְפִי שְׁאִין לָהּ נְקֻדָּה שְׁלֵא נְשַׁלְמַת לְעֶשֶׂר, שְׁכָל נְקֻדָּה יֵשׁ בֵּהּ תִשְׁעָה עֲמוּדִים מְרַכְבוֹת, וְהַנְקֻדָּה הִיא מְשַׁלְמָה לְעֶשֶׂר. נְקֻדָּה יְמִנִית תִשְׁעָה עֲמוּדִים, וּמְרַכְבוֹת יֵשׁ לָהּ, וְהִיא עֶשְׂרָה. וְכֵן לְשִׁמְאֵל, וְכֵן לְכָל הַצְּדִידִים. וְעַל זֶה כָּל נְקֻדוֹת

אלו, כל אחת ואחת כלולה מעשר, היא ומרכבותיה. וכלם כלולים בהתפשטות ההיא של האות ו', ועל כן הכל הוא בציוור בסוד האות ו'.

ובאשר נכנס השמש בלבנה, (הלבנה) יוצאת מאות ו' הנה התפשטות אחת סוד הברית, פעין אות ג', וזהו להכנס בנקבה. וכאשר נכלל הכל בהתפשטות זו של אות ו', אז עומד לשמש בנקבה. וסוד זה שכתוב, ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך. את - לכולל הדרועות בגוף. ואת בניו אתו - אלה כל אלו המרכבות ועומדים שלו. ורוע שמאל אצלו, שכתוב (במדבר א) קח את הלויים, שתמצא אות ו' שכוללת הכל בהתפשטות אחת להיות אחד. ועל זה נמצא היחוד בנה, מיין ושמאל ואמצע. הכל הוא כאחד. ועל זה נעשית התפשטות אחת, ונקרא אחד, ולא תמצא חוץ מהתפשטות אחת בלבד. וזהו אחד.

אות ה' אחרונה נעשית גוף אחד בזו הנקדה האמצעית. ונכנסת בה אות ו', ונמצאת אות ו' בין שתי נקדות, אחת למעלה ואחת למטה. ואז מתאחד העולם העליון בעולם התחתון, והוא אחד. ובארינה. בא רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו ידיו. בכה רבי אבא ואמר, אוי לעולם פאשר יאסף השמש ויחשף העולם.

אמר רבי אלעזר, הירכים שלמטה בסוד אות ו', מניין לנו שנקללו באות זו? אמר לו, שכתוב (מלאכי א) זכרו תורת משה עבדי, ולא כתיב נביאי, להראות שהכל נכלל בסוד אות ו'. ואות

ו' נקראת אחד, והיא אחת לבדה והתפשטות אחת, והרי נתבאר.

ואתה הקרב אליך וגו' (שמות כח). אמר רבי שמעון, לא שמש משה (השמש) והוא שמש) בלבנה עד

כלילין בההוא פשיטו דאת ו', בגין כן כלל איהו בדיוקנא ברזא דאת ו'.

וכד עייל שמשא בסיהרא, (סיהרא) נפק מהאי ו' חד פשיטו רזא דברית, כגוונא דא ג', ודא איהו לאעלא בנוקבא. וכד אתכליל כלל איהו פשיטו דאת ו', כדין קיימא לשמשא בנוקבא. ורזא דא דכתיב, ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך, את לאתכלילא דרועא בגופא, ואת בניו אתו, אלין כל אינון רתיכין וסמכין דליה. דרועא שמאלא לגביה, דכתיב, (במדבר א) קח את הלויים, לאשתכחא ו' דכליל כלל איהו פשיטו, למהוי חד.

ועל דא אשתכח יחודא בהאי ימינא ושמאלא ואמצעיתא, כלל איהו חד. ועל דא אתעביד חד פשיטו, ואקרי אחד, ולא תשכח בר פשיטו חד בלחודוי, ודא הוא חד. ה' בתראה, אתעביד חד גופא, בהאי נקודה דאמצעיתא. ואעיל בה ו', ואשתכח ו' בין ב' נקודין, חד לעילא, וחד לתתא. וכדין, אתאחיד עלמא עלאה, בעלמא תתאה, ואיהו חד. ואוקימנא. אתא רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו ידוי. בכה רבי אבא ואמר, ווי לעלמא כד יתפניש שמשא ויתחשף עלמא.

אמר רבי אלעזר, ירפין לתתא, ברזא דאת ו', מנא לן דאתכלילו בהאי את. אמר ליה, דכתיב, (מלאכי א) זכרו תורת משה עבדי, ולא כתיב נביאי, לאתחזאה דכלל אתכליל ברזא דו', ואת ו' אקרי חד, ואיהו חד בלחודאה, ופשיטו חד והא אתמר.

ואתה הקרב אליך וגו' (שמות כח). אמר רבי

שמעון, לא שמש משה (נ"א שמשא) (נ"א ראהו שמשא) בסיהרא, עד דאתפליל בכל סטרין ברזא דו', כמה דאוקימנא. תא חזי, מה כתיב, מתוך בני ישראל לכהנו לי. לכהן לי לא נאמר, אלא לכהנו לי, לשמוש שלו, לשמוש של אות, לשמוש שלו ודאי. זו אות ה', להעלות ולשמש ו' בה', להיות הכל אחד. אשריהם ישראל שנכנסו ויצאו ויודעים בסוד הדרכים של התורה ללכת בדרך אמת.

מתוך בני ישראל. למה מתוך בני ישראל? אלא הכל לא נקרא להיות אחד כמו שצריך, אלא מתוך בני ישראל. שהרי בני ישראל קנימים למטה, לפתח דרכים ולהאיר שבילים ולהדליק נרות, ולקרב הכל מטה למעלה להיות הכל אחד, ומפני כך כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' וגו'.

אמר רבי שמעון, הכל הוא קרוב למי שיודע ליחד היחוד ולעבד לאדונו, שהרי בזמן שנמצא קרבן כמו שצריך, אז מתקרב הכל כאחד, (הדרגות כלן כאחת) והארת הפנים נמצאת בעולם בבית המקדש, ונכנע ונסתר הצד האחר, ושולט הצד של הקדשה באור ושמחה. וכאשר הקרבן לא נמצא כמו שצריך, או שהיחוד לא היה כמו שצריך, אז הפנים עצובות, ואור לא נמצא, ומתכסה הלכנה, ושולט הצד האחר בעולם (שלא נחבר בית המקדש אלא מפני וכו'), מפני שאין מי שיודע ליחד השם הקדוש כמו שצריך.

אמר רבי שמעון, הקדוש ברוך הוא לא נסה את איוב ולא בא עמו בנסיון פנסיון של שאר הצדיקים, שהרי לא כתוב בו והאלהים נסה את איוב, כמו שכתוב באברהם (בראשית כב)

שמעון, לא שמש משה (נ"א שמשא) (נ"א ראהו שמשא) בסיהרא, עד דאתפליל בכל סטרין ברזא דו', כמה דאוקימנא. תא חזי, מה כתיב, מתוך בני ישראל לכהנו לי. לכהן לי לא נאמר, אלא לכהנו לי, לשמוש שלו, לשמוש של אות, לשמוש שלו ודאי. זו אות ה', להעלות ולשמש ו' בה', להיות הכל אחד. אשריהם ישראל שנכנסו ויצאו ויודעים בסוד הדרכים של התורה ללכת בדרך אמת.

מתוך בני ישראל. למה מתוך בני ישראל? אלא הכל לא נקרא להיות אחד כמו שצריך, אלא מתוך בני ישראל. שהרי בני ישראל קנימים למטה, לפתח דרכים ולהאיר שבילים ולהדליק נרות, ולקרב הכל מטה למעלה להיות הכל אחד, ומפני כך כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' וגו'.

אמר רבי שמעון, הכל הוא קרוב למי שיודע ליחד היחוד ולעבד לאדונו, שהרי בזמן שנמצא קרבן כמו שצריך, אז מתקרב הכל כאחד, (הדרגות כלן כאחת) והארת הפנים נמצאת בעולם בבית המקדש, ונכנע ונסתר הצד האחר, ושולט הצד של הקדשה באור ושמחה. וכאשר הקרבן לא נמצא כמו שצריך, או שהיחוד לא היה כמו שצריך, אז הפנים עצובות, ואור לא נמצא, ומתכסה הלכנה, ושולט הצד האחר בעולם (שלא נחבר בית המקדש אלא מפני וכו'), מפני שאין מי שיודע ליחד השם הקדוש כמו שצריך.

אמר רבי שמעון, הקדוש ברוך הוא לא נסה את איוב ולא בא עמו בנסיון פנסיון של שאר הצדיקים, שהרי לא כתוב בו והאלהים נסה את איוב, כמו שכתוב באברהם (בראשית כב)

מתוך בני ישראל אמאי מתוך בני ישראל. אלא כלא לא אתקרי למהוי חד פדקא יאות, אלא מתוך בני ישראל. דהא בני ישראל קיימי לתתא, לאפתחא ארחין, ולאנהרא שבילין, ולאדלקא בוצינין, ולקרבא פלא מתתא לעילא, למהוי כלא חד, ובגיני כך כתיב (דברים ד) ואתם הדבקים בני' וגו'.

אמר רבי שמעון, פלא איהו קריבה, למאן דינדע ליחדא יחודא, ולמפלח למאריה, דהא בזמנא דאשתכח קרבנא כדקא יאות, פדין אתקריב פלא כחדא, (נ"א דרגין פלהו כחד) ונהירו דאנפין, אשתכח, בעלמא בבי מקדשא, ואתכפניא ואתכפניא סטרא אחרא, ושלטי סטרא דקדושא בנהירו וחדו. וכד קרבנא לא אשתכח פדקא יאות, או יחודא לא הוי כדקא יאות, פדין אנפין עצובו. ונהירו לא אשתכח, ואתכפניא סיהרא, ושלטא סטרא אחרא בעלמא, (נ"א ולא אתחריב בי מקדשא אלא בגין וכו') בגין דלא אית מאן דינדע ליחדא שמא קדישא, פדקא יאות.

אמר רבי שמעון, קדשא בריך הוא לא נסי לאיוב, ולא אתא עמיה פנסיונא,

פנסיונא דשאר צדיקיא, דהא לא כתיב ביה והאלהים נסה את איוב, כמה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי וַיִּסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המחשבות הנודות בעשר הדורות

ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גדול החיוב הנודע והלמד
הזוהר הקדוש והתיקונים הכבדת האמת שחיבר
הגאון האדוק רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל
שם נלה חרות נפלאה אשר פורחו ופוזרו הקדושים ביה ונחלם קיום
ועל זה התגלה אצלו דעת את המש באמת

• מבורך דא יסקן בן נחמה ביהמי •

קרי הקדוש בן שמעון נחמה - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תתק"ס)
הגאון הגדול עם השבת והקיום
החדש נחמה אב ושמעון' לר"ק - עירוק בית שמש תרמ"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

קונטרס
אור הזוהר
זקנים
עם
נערים

גדול החיוב על כל אחד אשר נקרא בשם "ישראל"
ללמוד וללמד בספר הזוהר הקדוש
זקנים עם נערים, המגשים עם הגדולים, עשיר ואביון, נאנים עם הגדולים,
המבנים עם המגנים ואנן קדושים, מקטן שדועה לחונן
והנה נעזרים מכל צדדים רעים, ויבנו לכל חוששות

תודתו סגן לנו, היא מאירת עינינו
הוא ימליץ מלב בעדנו, אדיננו ב'ן יוחאי

קרי הקדוש בן שמעון נחמה - כי לא תש-בה ספר דקרי

ה' נחמה אב ושמעון' לר"ק (נפטר ה'תתק"ס)
שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תתק"ס)
קרי' בית שמש תרמ"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

קונטרס
אור הזוהר
אמירת הזוהר
בהלקתה

חיוב ומעלת אמירת
ספר הזוהר והתיקונים
אמילו בלי
המנה מלל

כללים יסודיים ותיקונים בגדול החיוב על כל אחד ואחד
אשר נקרא בשם "ישראל"
לעסוק באמירת ספרי הזוהר הקדוש והתיקונים
בכל יום ויום, ואמילו בנה פסגים ביה, אמילו כשארן מבינים ביה,
ובפניה ילדים קטנים ואנן קדושים נחמן שדועה לחונן

• מבורך דא יסקן בן נחמה ביהמי •

קרי הקדוש בן שמעון נחמה - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תתק"ס)
הגאון הגדול עם השבת והקיום
קרי' בית שמש תרמ"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

ספר
קרא לשמש
ונורה
אור
הזוהר

אשר לא יחל ללמד חסידיו חסות הגדולה (ב'ן אור')
של הגאון הגדול למשפחת חיים

• מבורך דא יסקן בן נחמה •

קרי הקדוש בן שמעון נחמה - כי לא תש-בה ספר דקרי

החיוב קרא יש' ב'ן יוחאי (נפטר ה'תתק"ס) שנתנו' זרחה חסידים ובה חסידים
(ה'תתק"ס) אור' לר"ק (נפטר ה'תתק"ס) שנתנו' זרחה חסידים ובה חסידים
קרי הגאון הגדול אור' לשמש מלוא (מסודר ב'ן)
ב'ן לימד ספר הזוהר (אור' ב'ן) א' אמר' לר"ק את חסידיו (ב'ן נחמה ונחמן)
נחמן ונחמה ללמד ספר הזוהר והתיקונים
ועל זה לימד חסידיו חסות ביה עם חסות חסידים
אשר חסידים על חסידים - ונחמה מלוא היה מבורך לחונן
שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תתק"ס)
הגאון הגדול עם השבת והקיום
קרי' בית שמש תרמ"א